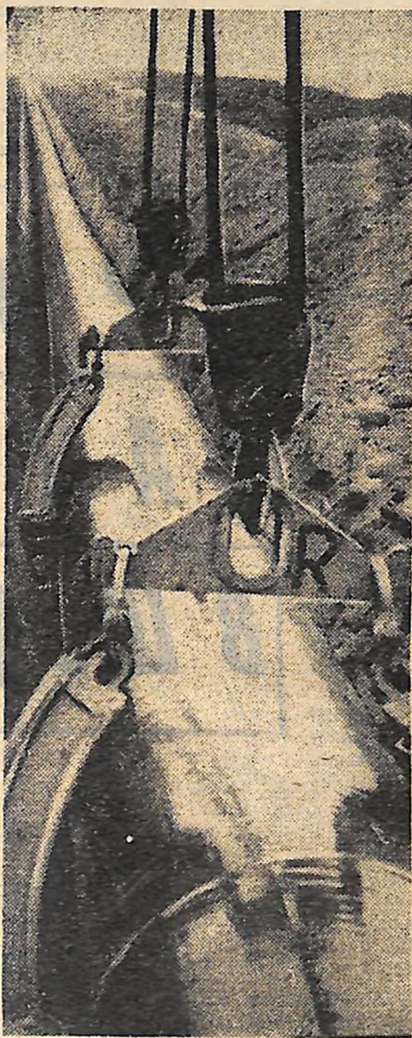

СЛОВО, ОКРИЛЕНЕ ЖОВТНЕМ

Творами класиків марксистсько-ленінізму, розміщеними у книгах «К. Маркс, Ф. Енгельс. Про соціалістичну революцію», «В. І. Ленін. Держава і революція», відкриває Політвидав України серію видань, присвячених 60-річчю Великої Жовтневої соціалістичної революції.

Коментуючи цей факт, голова Держкомвидаву УРСР А. Я. Пащенко сказав кореспонденту РТАУ, що в республіці до ювілею Великої Жовтневої революції буде випущено більше 100 назв основних видань загальним тиражем понад десять мільйонів примірників. Чільне місце серед них займають ленінські праці, що, зокрема, увійшли до збірок «Про соціалістичну революцію», «До роковин Жовтневої революції (1918—1922)». Найважливіші праці В. І. Леніна і документи Комуністичної партії увійшли до книги «В. І. Ленін, КПРС про єдність партії». Другим виданням вийде двотомник «В. І. Ленін про Україну» — найповніше зібрання ленінських праць, які повністю стосуються України або присвячені їй. Двотомник вийде також російською мовою.

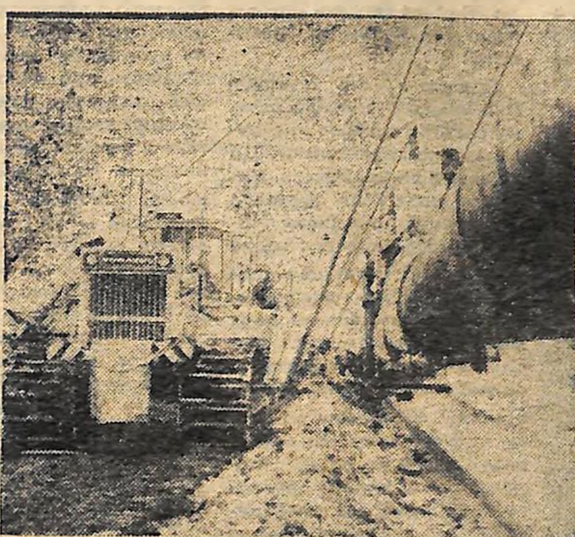

Понад рік тому в районі міста Світловодська було завершено перший шов міжнародного газопроводу Оренбург — Західний кордон СРСР.

Почавши з Кременчука будівельники з Німецької Демократичної Республіки пройшли майже всю ділянку, що пролягла на території Кіровоградщини. Німецька мова працювала в тісному контакті з радянськими спеціалістами, з місцевими партійними та комсомольськими організаціями.

На фото: під час будівництва газопроводу.

Фото А. БУДУЛАТЄВА.

НА ТРАСІ ДРУЖБИ

МАШИНИ ДЛЯ ТРАКТОРІВ К-700 І Т-150

У затверджених XXV з'їздом КПРС «Основних напрямках розвитку народного господарства СРСР на 1976—1980 роки» намічено розширити виробництво сільськогосподарських машин для повного використання технічних можливостей тракторів типів К-700 і Т-150. У зв'язку з цим Центральний Комітет КПРС і Рада Міністрів СРСР прийняли постанову «Про заходи по збільшенню в 1976—1980 роках виробництва ґрунтообробних та посівних машин і знарядь для роботи з тракторами типів К-700 і Т-150.

Ряду міністерств і рад міністрів окремих союзних республік встановлено завдання по виробництву в десятій п'ятирічці необхідної кількості плугів, швидкісних культиваторів, сіялок, дискових луцильників та інших машин і запасних частин до них, а також по створенню для цієї мети відповідних виробничих потужностей.

(ТАРС).

Право на довіру

РЕПОРТАЖ
ЧЕРВОНОГО
ГІЖНЯ

НОВИЙ рік завжди повинен починатися якнайкраще: кажуть, що потім він буде хорошим протягом усіх трьохсот шістдесяти п'яти днів. А тут у перший робочий день нового року така прикристість — захворіли Валя Федорова та Оленка Крупникова. І робочі місяці Георгія Рибінцева та Раї Федоренко теж пустували — їхня відпустка почалася ще в грудні. Тож і вийшло, що із сімнадцяти членів бригади до роботи приступили всього тринадцять. А цього дня їм уперше потрібно було обробити тільки деталі до гідронасосів НШ-50 не тисячу штук, як за планом минулого року, а тисячу двісті шістдесят. Таку кількість деталей чекали на складальній дільниці, не знаючи, що в комсомольсько-молодіжній бригаді Володимира Бадова працюватимуть лише тринадцять чоловік...

Хочете знати, чим закінчився для цих тринадцяти перший робочий день нового року? Будь ласка. Складальники одержали тисячу триста деталей до гі-

ЖОВТНЕВА ВАХТА КОМСОМОЛУ

- 1933-й: є фундамент соціалізму!
- Така традиція — плани достроково!

ронасосів НШ-50. Після роботи, збираючись провідати хворих товаришів, дівчата згадували прикмету про пощоток Нового року. Єдине, з чим не хотіли погоджуватись, — хвороба. «Хворіти ми, звичайно, не хочемо. А от грацювати так увесь час — згода. Зуміємо!»

У тому, що хлопці і дівчата з комсомольсько-молодіжної бригади імені XXV з'їзду КПРС дільниці платиків зуміють так працювати, не сумнівається на Кіровоградському заводі тракторних гідроагрегатів, мабуть, ніхто. Їм вірять. І завоювали вони це довіря не тільки тим одним днем, котрим почався шістнадцятий тиждень ударної вахти бригади на честь 60-річчя Великого Жовтня. Коштом дням протягом трьох років існування колективу утверджували вони своє право на цю довіру. Їм вірять. І вже два роки на дільниці платиків у другому механоскладальному цеху немає відділу технічного контролю. Немає, бо вся продукція бригади — найвищої якості і здають її з першого пред'явлення. Жодного випадку браку за ці два роки — чи не переконаливий доказ права на довіру?

Що потрібно для того, щоб за робочий день на фрезерному верстаті обробити не шістсот деталей, як

за нормою, а сімсот? Люба Васильєва, групкомсорг бригади, вважає, що головне — це бажання. Саме воно, бажання працювати, працювати не абияк, а посправжньому, з повною віддачею, і спонукає до постійного вдосконалення майстерності. Так вважають і Юрко Чередниченко та Алла Остапенко, Валя Федорова та Галина Дяченко, Оленка Крупникова та Галка Лифар. Так вважають усі сімнадцять членів бригади. І тому кожен із них освоїв не менш трьох суміжних спеціальностей, а Юрко Чередниченко — всі чотири: фрезерувальника, токаря, свердлувальника, слюсаря. І тільки Оленка Шумлінська та Валерія Жеребицька оволоділи поки що двома: дівчата на заводі новенькі. Але недовго в соціалістичних зобов'язаннях бригади на 1977 рік є такий пункт: «Допомогти оволодіти суміжними спеціальностями двома членам бригади». Це — про них.

А ще в зобов'язаннях є слова: «Достроково, до 7 листопада, виконати план перших двох років п'ятиріччя».

У далекому 1933 році в нашій країні взяла старт друга п'ятирічка. План п'яти

ТРИ ЗАПИСИ В ЩОДЕННИКУ

НА ОБКЛАДНИЦІ цієї книги нарис. «Щоденник роботи комсомольської організації Новоархангельської середньої школи». В ньому — короткі, лаконічні записи. А за кожним — життя комсомольців, сповнене неповторних шкільних турбот. Наш кореспондент гортає цю книгу разом з Наталією Коробко, секретарем комсомольської організації школи, Петром Буряком та Людою Штанько, комсоргами десятого «Г» і десятого «Б» класів. Їх розповідями доповнено лаконічні записи в щоденнику, які ми й пропонуємо читачам.

«Перше вересня 1976 року.

Сьогодні свято — перший день навчання».

Того дня, здавалося, розквітло все сонце. Ще б пак, таке свято! Квіти несли учні, їхні батьки. І хоча з цим святом кінчалася безтурботний літній відпочинок, та до школи хотілося ставитися. Скоріше б зустрітися з друзями!

Свято зовсім несподівано стало подвійним. Того дня нам вручали комсомольські квитки нового зразка. Директор школи комсомольцеві 30-х років І. П. Козаченко щиро вітав нас і ми розігріті — тепер і наші шкільні будні повинні стати неспокійнішими, як життя наших попередників, як комсомольської сесії.

«20—30 вересня — декада збору металолому».

Після уроків десятих «Г» залишилися в класі Розмова була тривожною.

Норма на одного учня — 50 кілограмів. А де я їх візьму? В який двір не зайду — одна і та ж відповідь: «Ой, хлопче, та у мене свій школяр у хаті роже, вже все, що міг, у той металолом здав. Учора вже й чайника недорахуналася». У себе дома я теж можу скільки завгодно набирати того брухту, навіть котрі машинні каструль чинати не буду. А тут де його взяти?

— І мені те ж саме казали...

— І мені...

Клас загав. У нього своя проблема: більшість учнів ходить до школи з навколишніх сіл. Протягом тижня живуть в інтернаті і лише на вихідний їдуть додому.

— От що, хлопці — Петро Буряк піднімає з-за парті. Хоча комсоргом Петро

перший рік, та авторитет у однокласників уже встиг завоювати. — Панікувати нічого. Завтра субота, всі ми роз'їдемося по домівках. Ось там, у своєму селі, кожний і шукатиме брухт. На тому тижні я домовлюся із секретарем комсомольської організації школи, вона обіцяла допомогти нам дістати машини. Після уроків проїдемося нашими селами і при-

Клуб старшокласників

Часто буває так:
у молодших класах —
відмінник, а надалі
„а'їжджає“...

А чому?

пеземо все, що зберемо. Ну, тільки не лінуватися. Якщо вже відділять машини, то не везти ж на ній якихось там п'ятдесят кілограмів...

...Коли наступного тижня машина повернулася із села Солдатського, де живе Петро Буряк, у її кузові було 400 кілограмів брухту. Десятих «Г» по заготівлі металолому зайняв у школі друге місце.

«Двадцять восьме вересня.

Відбулися Всесоюзні комсомольські збори «П'ятиріччя ефективності і якості — добре й відмінне навчання».

(Закінчення на 2-й стор.)

ПРАВО НА ДОВІРУ

(Закінчення. Поч. на 1-й стор.)

років першої молоді республіки виконала за чотири роки і три місяці. Це був нечуваний подвиг тисяч і тисяч мозолястих рук, що, незважаючи на нестатки, вершили прекрасні справи, закладали основу нашого щасливого сьогодення. «Є фундамент соціалізму!» — ствердили ці руки в той не легкий рік. «Ми побудуємо комуністичне суспільство!» — відповідь сьогорнішніх заважних молодих рук і сердець. І в цій відповіді — продовження тих славних років. І це ж продовження — в традиції достроково завершувати плани. Тому-то й спалахнула в механоскладальному цеху № 2 новорічна ялинка ще 22 грудня. А запалили її руки Люби Васильєвої, групкомсорга комсомольсько-молодіжного колективу. Це празо завоювала вся бригада, виконавши річний план першою з цеху та на заводі — 15 грудня. До кінця календарного року вона зуміла

дати продукції додатково на 15,8 тисячі карбованців. Усе це і є вірною запорукою того, що план двох років десятої п'ятирічки буде виконано теж достроково, до 60-річчя Великої Жовтневої соціалістичної революції.

Працює в цеху бригада. Про кожного з членів можна сказати: працює на совість. І за покликанням. Це не високі слова. Навесні минулого року Галя Дяченко вирішила було змінити професію на спокійнішу: пішла працювати секретарем-дружкою. Та без товаришів, свого верстата більше двох місяців не витримала. Навіть гамірний цех здався їй привабливим. Прийшла у бригаду: «Приймете?» І знову чаклує над деталями, знову поспішає разом з друзями на заняття цехового хору, який, до речі, нещодавно став дипломантом республіканського огляду. А коли у бригаді появились новенькі — Оленка і Валерія, Галина однією з

перших разом з Аллою Остапенко, Любою Васильєвою стала допомагати дівчатам, учити їх секретів робітничої вправності. І Таня Лифар, працюючи влітку вожатою в зазодському піонерському таборі, захоплено розповідає хлоп'ятам і дівчаткам про свою професію. Западають у дитячі душі щирі слова, закарбовуються в пам'яті: «Бути робітником — то високе покликання. Творити достаток людський — то почесно, то велика довіра». Вони, члени комсомольсько-молодіжної бригади імені XXV з'їзду КПРС Кіровоградського заводу тракторних гідроагрегатів, заслужили це високе право на довіру. Заслужили найвеличнішим — працею своїх рук, працею, що гідна не тільки слави легендарних розетників з тридцятих років, а й наслідування завтрашніми комсомольцями.

Н. ПАСТУШЕНКО,
спікер «Молодого комунара».

(Закінчення. Поч. на 1-й стор.)

«Дезоксирибонуклеїнова кислота...» — Хлопці ще раз напружили пам'ять, даремно намагаючись згадати неввичений матеріал. Потім зітхнули і, навіть не глянувши, що ж там вивела сувора вчительська рука з його щоденнику («І так зрозуміло»), попрямували до парті.

— Не забувай, Юрку, що наприкінці року треба скласти екзамени з біології, — пролунало вслід.

А на перерві до нього підсів Юрко Буркан:

— Давай, тезку, поясни.

На наступному уроці біології раді за друга не тільки Юрко Буркан. Увесь десятій «Б» привітав однокласника нехай з цезеликою, але ж перемогою.

— Часто буває так: у молодших класах учить учень чи учениця добре, а потім поступово «з'їжджає» на трійки. І вважається це закономірним: мовляв,

чим далі, тим складніше вчитися. А мені здається, повинно бути якраз навпаки. Адже чим дорослішим стає школяр, тим свідоміше він повинен ставитись до навчання, тим більше розуміти, для чого потрібні йому знання. І коли ходить до школи такий собі байдужий недоук, переконаний, що його двійка — просто зайвий мінус для успішності класу («Чи велика біда: будете не на другому місці, а на третьому. Ну й що вам з того?» — ось його філософія), це має стати тривожним сигналом для всього класу. Бо це, якщо хочете, називається небезпечно.

Може, Люба Штанько, комсорг десятого «Б», на тих зборах і не казала цих слів. Та її однокласники такої ж думки. І коли їхній затятий трієчник Василь Іванченко на уроці історії отримав першу заслужену четвірку, всі зрозуміли: хлопчик подорослішав. А четвірка й справді виявилась не єдиною...

«Вісімнадцате жовтня.

Позачергове засідання комітету комсомолу. Порядок денний: обговорення поведінки комсомольців Олександра Зубаря і Михайла Неживого».

Хлопці бешкетували в кімнаті гуртожитку. Був уже пізній час, а їхні веселі голоси лунали коридором, заважали відпочивати сусідам. Не перший погляд, порушення це таке вже й значне. До того ж спокійний, урівноважений Сашко Зубар не брав участі в загальному бешкетуванні. Чому ж у формулюванні порядку денного першим стоїть його прізвище?

Сашко Зубар — комсорг дев'ятого «Г» класу. І комітет комсомолу хвилювало питання: чи правий був комсорг, коли, сам не порушуючи дисципліни, водночас не вимагав цього й від своїх товаришів? Чи по-комсомольському це?

Забігаючи наперед, скажемо, що Сашко визнав свою помилку. І вже довів ділом своє право називатися комсомольським затажком. Та розмова виявилась набагато ширшою. Авторитет комсорга.

Т Р И З А П И С И В ЩОДЕННИКУ

Що це? Яким повинен бути вчитель класної комсомолі? Питання виявилось наболілим.

Минулого року в одному з тодішніх дев'ятих класів комсоргом була Наталя К. Дівчина добре вчилася, брала участь у художній самодіяльності, жоден вечір не проходив без її виступу, була веселою, життєрадісною. Клас вважався в школі одним з найактивніших. І раптом весною, на звітно-виборчих зборах, однокласники запропонували обирати комсоргом зовсім іншу людину. Що це, несправедливість, невдячність? А чи пам'ятала Наталя ті хвилини, коли вона лише на мить задумувалась над планом роботи: «Кому б доручити таку справу? Може, Сашкові?» А потім вирішувала: «А, ще не зуміє. Краще я сама». «Наталя, нехай хтось із твоїх комсомольців виступить на зборах», — закликали комсомольці в комітеті комсомолу.

«А раптом не підготується? Я краще сама...» І дівчина виступала, готувала, організовувала. А дев'ятикласники хопали, щоб їй вірити...

...Лікарі були неблаганні, і Люди не допомогли навіть слюзи: довелося літати в лікарню. Відтоді під лікарняними вікнами хлоп'ячі й дівчачі голоси щодня скандували: «Лію-до! Лію-до!»

— Гідн вже, — усміхалися сестри Івечки, — тзю прийшли.

І дівчина радо бігла до однокласників.

— А у нас сьогодні змагання з волейболу були. Ми виграли, уявляєш?

— А на уроці хімії...

Всі повинні розповідал комсоргові десятій «Б». І вона мовби теж разом з ними щодня ходила до школи.

— Людо, ти випишуйся скоріше. — Заступник комсорга Валерій Липодат був того дня особливо заклопотаний. — Нехай же збори комсомольські проведуть трохи.

— Ось ти їх сам і проведеш.

— Та ти що, я ж не вмію!

— Треба ж колись учитися. Давай розповім, як готуватися...

А через кілька днів Валерка, сяючи, прибіг до лікарні:

— Ох і цікаві збори вийшли! Ти тільки послухай, я зараз усе розкажу...

...

Ми розповіли тільки про три записи в щоденника новозархангельських школярів. Були там ще рядки про вечір запитань і відповідей «Наука і релігія» і про заняття молодіжного університету, про навчання комсомольського активу і спокійні поєдинки, про огляд комсомольських кутків і свято червоної зірочки. А секретар шкільної організації Наталя Коробко так само захоплено могла б розповісти не тільки про дні, відмічені в щоденнику, а й про кожен день, прожитий її школою. Бо кожен день у них неспокійний, неспокійний на іншій, як неспокійний їхні комсомольські серця.

КОНКУРС „ВЕСЕЛКИ“

Видавництво дитячої літератури «Веселка» оголошує з січня 1977 року республіканський конкурс на кращу друковану іграшку для дітей дошкільного, молодшого шкільного і середнього віку.

На конкурс надсилаються оригінали — макети або готові вироби книжок-картинок, книжок-панорамок, розрізних картинок, настільних ігор. Вони мають доглядливо і просто розповідати про людину, навколишній світ, природу, зображати красу і багатство рідної землі, виховувати у дітей високі і благородні почуття інтернаціонального єднання, патріотизму, колективізму. Книжки, картинки, ілюстрації до народних казок, оповідань, пісеньок мають розвивати мозку дітей, їхнє мислення, прищеплювати любов до праці, вміння підпорядковувати власні інтереси громадським, вчити організованості, зібраності, а також розвивати кмітливість, допитливість і зосередженість.

Твори, подані на конкурс, повинні відзначатися новизною і оригінальністю творчого задуму, художньою лаконічністю і виразністю, знанням запитів і уподобань дітей, їхніх вікових особливостей.

До участі в конкурсі запрошуються всі бажаючі. Строк надсилання робіт до 1 січня 1978 року. Для переможців конкурсу встановлено премії. Відзначені на конкурсі роботи вийдуть у світ у видавництві «Веселка».

Роботи з поміткою «На конкурс» надсилаються до видавництва «Веселка». В окремому конверті подаються відомості про автора: прізвище, ім'я та по батькові, професія, місце роботи, домашня адреса, телефон.

Адреса видавництва: 251004, Київ, вулиця Басейна, 1/2.

На фото: під час зустрічі в Палаці піонерів.

Фото В. КОВПАКА.

КАНІКУЛИ, КАНІКУЛИ

Як ви гадаєте, хто і що сниться? Вдмідь у барлозі, дереві під снігом. А ще, як вважають хлоп'ята з однієї кіровоградської школи, зимою сніають... шкільні парті. Цю правду, не всю зиму, а всього-навсього якихось десять днів... Занімайте під час зимових канікул до школи, пройдіться притихлими коридорами, загляньте до мовчазних класів. І ви побачите, як дрімать шкільні парті, не потрібні дитячими голосами і руками. Канікули... А де ж у цей час господарі відпочивають: на дачі чи в місті?

Тим дрімать школи. Адже до них і гості завітали зимові канікули зі снігом і морозом, з Дідом Морозом і Снігуронькою, з веселими маскарадами білих ялинок і блискучими ковзанками. Ка-ші-ку-ли!

Знайшлося заняття і для тих, хто любить не менше зимового спорту техніку. Нещодавно в Кіровограді відбулося урочисте відкриття тижня науки, техніки і виробництва. На відкриття до приміщення Кіровоградського інституту сільськогосподарського машинобудування з'їхалися школярі з різних районів області — Новгородківського, Знам'янського, Компанієвського, Кіровоградського, були тут і учні шкіл обласного центру. Скільки цікакого розповіли школярам проєктор інституту на науковій роботі В. Ю. Комаристов, доцент В. І. Авраменко,

бригадир слюсарів-слюсарів заводу «Червона зірка» Герой Соціалістичної Праці, депутат XXV з'їзду КПРС О. О. Кошурко та інші гості. Не менш цікавими виявились і розповіді самих школярів про свою роботу — Володз Власова, учня середньої школи № 16 м. Кіровограда, Сашка Григор'єва з Богданівки, СШ імені В. І. Леніна. Та найбільше зацікавили всіх, звичайно, екскурсії на заводі і фабриці обласного центру. Школярі відвідали завод радіовиробів, «Червона зірка» тракторних гідроагрегатів, швейну і азуттєву фабрики. А закінчився цей день зустріччю біля ялинки в міському Палаці піонерів.

ЩЕДРИЙ У ЖИНОК «ЯТРАНІ»

А. КРИВОХИЖА,
народний артист УРСР, керівник самодіяльного
заслуженого ансамблю народного танцю України
«Ятрань».

КОРОТКИЙ переполичок після поїздки. І знову кожен взявся до свого діла — до роботи, навчання. А вчорами в танцювальному залі, як і раніше, допізна світілися великі вікна.

Кожне місто і село, район і область мають своє обличчя. І відрізняються вони не тільки будовами чи барвами краєвидів, плетивом вулиць чи маршрутами доріг; не тільки заняттям, яке переважає в господарстві. Та при всій спільності звичаїв і традицій є своєрідні відмінки побуту для кожної місцини. Вони, ці відмінки, наче самоцвіти, вкращаються в наше буття і урізномбарвлюють його. Товариш М. І. Брежнєв говорив на XXV з'їзді КПРС: «Молоде покоління чудодійством мистецтва стає причетним до подвигу його батьків...». Таке справжнє мистецтво. Відтворюючи минуле, воно виховує радянського патріота, інтернаціоналіста. Справді, які в нас багаті колекції Поділля і Донеччини, Буковина і Запоріжжя. Які по-своєму чарівні мотиви пісень у селах над Дунаєм і над Десною, у Прикарпатті і на Полтавщині.

А наш степ...
«...Широкий, безмежний, плодотворний, багатий степ. На ньому нема оман людських. Людина йде до вас, і ви ще здаєтеся далеко бачите її постать, рухи, чуття її пісні — бо степ — не гори, бо степ — не ліс...». Так писав про рідний

край Юрій Яновський. І додавав: «Я спостеріг, що всі степовики люблять ходити. Їсти не дай, а дозволь пройтися під небом...»

Талановитий майстер пера дуже точно підмітив і особливості степового пейзажу, і ту рисочку в характері степовиків, яка визначає самобутність їхніх співів і танців. «Їсти не дай, а дозволь пройтися під небом...». Впевнено поглядає степовик на безмежжя ланів, і перед ним стелиться звабливі, загадкові обрії...

Там, де Ятрань круто в'ється,
Де по каменю б'ється,
Там дівчина, гей, як зветься,
Котак знає та мовчить.
Ой, у полі криниченька,
В тій криниці б'є вода.
Там дівчина воду брала,
Чорнобрива, молода...

Ця чарівна пісня могла народитися тільки на березі степової річки, де сидять після роботи хлопці і дівчата, слухають пташиний спів і, наслідуючи його, починають складати — слово до слова — свою пісню. В ній і зажура від неподільного кохання, і роздолля степів, і парубочья відвага бідака:

Шабля, люлька — вся родина,
Свій коник — то ж мій брат...

Одразу по війні в Кіровограді при клубі імені М. І. Калініна було створено незвичайний танцювальний гурток. То були важкі роки. Взимку зал, в якому проходили релікції, не завжди опалювався, старозинний одяг для виступів доводилося випошувати у старих людей, та хлопці і дівчата не зупинялися ні перед чим. Молоді робітники, студенти і стар-

шокласники навіть у негоду приходили на кволий вогник до клубу і розлучували танці. Після грізного лихоліття всім хотілося розради, а молодь прагла її найбільше. Перша поява гуртка на міському огляді народних танців привернула увагу. Танцюристи виступали гузно, розго- нисго.

В гуртку тоді їх було десятеро. Після вдалого виступу потягнулися нові ентузіасти, одержимі мистецтвом. Хто вони? Багатох, тих перших, давно немає в ансамблі, вони працюють у різних місцях, ростять дітей, але основи нинішньої слави живуть. Алла Біда була швеєю. Маленька на зріст, худенька, вона прибігала після зміни, швидко переодягалася і випурхувала на кін, як метелик, закликаючи: «Ну, дівчата, почнемо з цього ла». Тетяна Філатова і Валентина Марченко на перше заняття прийшли, коли ще були школярками. Довго сиділи на ослінчику, все роздивлялися, а потім несміливо спитали: «І нам можна?» Контролер невеликого міського підприємства Борис Кокученко потрапив до клубу якось випадково, за компанією. А тут знайомі хлопці: «Спробуй». Став до кола — виходить! Щоб загартувати себе, встановив спеціальний режим і суворо його дотримувався. Пізніше ніхто краще нього не робив усі віртуозні трюки. Якось одразу право бути солістом завоював Володимир Горінний. У ті часи він працював інструктором фізичного виховання. І хоча хода у нього була

пружна, ритмічна, тренувався він чи ні більше за всіх.

З самого початку в колективі існує неписаний закон: «Як раз не гаразд, то другий раз краще». Всім дозволено поєднувати роботу чи навчання з участю в самодіяльності. Та були й такі, що пробували і відразу опускали руки. Але стійкі продовжували початку справу.

В історії колективу можна визначити два етапи. Перший — коли ставали на ноги. Тоді танцювали все. Для того, щоб сказати своє слово, виробити власний почерк, треба було на чомусь учитися. Тож і розлучували все, що потрапляло під руки без особливого вибору. З часом гурток стає численнішим, зміцнюється його склад, створюється постійне ядро головних виконавців.

(Закінчення в наступному номері).

Танцює «Ятрань».
Фото В. КОВПАКА і О. ЛОКАРЕВА.

(Продовження. Поч. у газеті за 4 січня н. р.).

ЗНАЙОМСЯ, ПІЗНАВАЙ, ЗАХОПЛЮЙСЯ

Хто любить природу, того, очевидно, зацікавить книга-путівник В. І. Левицького «Онуфріївський парк», яку ми нещодавно одержали. Степовим оазисом назвав автор дендрологічний парк, що закладався з XIX століття.

«Салют, перемого!» У збірці нарисів розповідається про подвиги юних у роки Великої Вітчизняної війни.

Три розділи в книзі: «Кордон народжує героїв». На заставі досі пам'ятають імена славетних Івана Латиша, Андрія Коробичина, Леоніда Кравченка. 485 прикордонних застав першими прийняли на себе удар фашистів.

На вкладках ви знайдете й портрет нашого земляка — Героя Радянського Союзу Г. Куроп'ятникова.

С. М. Сахарнов написав для підлітків книгу «Моряки навколо Землі» — дитячу морську енциклопедію.

Автор запрошує вирушити з Ленінградського порту в кругосвітню мандрівку і проплисти через дев'ятнадцять морів.

Всі ці книги можна одержати в обласній бібліотеці для дітей імені А. П. Гайдара.

В. ШИПІЛОВА,
головний бібліотекар.

НЕМА нічого дивного в тому, що християнські свята пов'язані головним чином з міфічною особою Ісуса Христа. А як же бог-отець?

Думаю, що віруючі добре знають найкоротшу славослову молитву: «В ім'я отця, і сина, і духа святого. Амінь».

У законі божому є пояснення цієї молитви, там недвозначно сказано, що «бога ми називаємо отцем, сином і святым духом тому, що він єдиний, але в трьох особах: перша особа — бог-отець, друга — бог-син і третя — бог — дух святий».

При такому поясненні не треба бути наймудрішим з мудрих, щоб догадатися: напевно, бог-отець як першій особі трійці, треба було виділити основне християнське релігійне свято, бо він, мовляв, творець світу, землі, планет, людей, життя, він всемогутній, всесильний, всюдисущий і, нарешті, він усе-таки отець, а вже від нього пішов син божий у знайомому образі Ісуса Христа.

Виходить, бог-отець заслуговує того, щоб гідно оцінити його діяння і найбільш урочисто відзначити християнське свято на його честь? Ми спитали про це віруючих. У відповідь вони опустили очі. Їм нічого було сказати. В церковному календарі справді не знайшлося жодного свята на честь бога-отця.

Як бачимо, християнська церква не зуміла належним чином оцінити «творця» світу і всього того, що в ньому існує. Захопившись сином божим, вона забула про батька.

Не краще церква вчинила і з третьою особою божої трійці — богом — духом святим. Йому теж, напевно, «не вистачало» дня, щоб установити хоч одне свято на його честь. Правда, кажуть віруючі, що для нього є день трійці на п'ятдесятий день після пасхи. Але це тільки кажуть так. Насправді ж це свято охоплює всю трійцю, значить — свято для всіх, а не для одного духа.

Оже, спеціальних свят, а значить, і дня, у які слід було б особливо святословити бога-отця і бога-духа святого, в християнському календарі немає.

Не менше здивували викликає інше церковне непорозуміння. Ми оглянули чимало іконостасів, бачили ікони в хатах віруючих і піде ми зустріли ікони із зображенням бога-отця чи бога — духа святого. Справді, такого самоті- мого зображення немає. Переважують

ікони із зображенням Ісуса Христа і Марії-богородиці, або мадонни. Ознайомившись ближче з християнством, ми спробували зрозуміти саму церкву. А вже бог-отець вона визнає єврейського бога Єгови. Це жорстокий самодержець, який тисячами знищував людей через всевітній потоп, спалювання в містах Содомі і Гоморрі, насилає на людей різні хвороби. Тож, хоча він і бог, але поважати його нема за що, тим більше, що він основний покровитель єврейського народу. Інша справа Ісус Христос. На нього віруючі покладали всі надії, а бога-отця і бога — духа святого відсунули на задній план.

Тут щось не так, хитають головами віруючі. Бог-отець є членом божої трійці, батьком сина божого, він теж заслуговує поваги. Міркування цілком логічні, але чому ж тоді церква не врахувала цього? Тим більше, що вона ж так і не встановила точно, хто був батьком Ісуса Христа.

Найважливіший аналіз біблій і євангелій не дає підтвердження того, що не був бог-отець. Ніде жодного слова про це не написано. Якщо ж вірити євангелію, то батьком Христа слід вважати духа святого, який «спійшов» на діву Марію, дав їй зачаття і вона стала матір'ю сина божого. Але це місце теж непереконливе. Як же тоді зрозуміти роль земної людини — тесляра Йосифа, котрий вважається законним чоловіком діви Марії, а значить, і батьком Ісуса Христа, якого народила від нього Марія-богородиця?

Напевно, відчували значні труднощі у визначенні місця кожного членові божої трійці, християнська церква вирішила не ускладнювати й так запутану справу і тому не задумувалась над долею бога-отця та бога-духа святого, залишаючи їх на задньому плані, на задвірках, а всю свою увагу звернула на сина бо-

жого Ісуса Христа, якому вона віддала всі свої почесті і шанування. Словом, не встановивши, хто був батьком Ісуса, церква махнула на нього рукою і в своїх святкових днях виділила сина божого, якому з дванадцяти головних свят християнства виділила сім.

Запаймо, чільне місце серед них займає, після найважливішого — пасхи, день народження Христа, або різдво. Як же воно виникло і

ли свято зимового сонцестояння як день «воскресіння» Сонця після зимової сплячки. Свято народження Сонця поширювали сніжними святами, тому, що на народних гуляннях, за віруванням слов'ян, були присутні й душі померлих предків, яких поши називали «свят» чи «святки», що значить старий, предок.

Нема нічого дивного, що різдво Христове злилося з цими дохристиянськими зимовими святами, які проводились у важливий господарський період — період закінчення зимових робіт і підготовки

ЧОМУ БОГ-ОТЕЦЬ У НЕМИЛОСТІ?

збіглося з часом початку збільшення дня в другій половині грудня?

СТАРОДАВНІ люди, спостерігаючи за змінами в природі протягом року, дійшли висновку, що рослинисті, як і вся природа, після своєї смерті восени нібито відроджується — «воскресає». Не знаючи справжніх причин цього явища, люди вважали, що все залежить від всевітнього божества Сонця і рослинисті. На думку давніх предків, усі боги народжувалися наприкінці грудня, коли починає збільшуватись день, а значить, і народжується Сонце. Не дивно, що саме в ці дні дохристиянські релігії відзначали день народження своїх богів Сонця: Озіріса — в Єгипті, Мітри — в Персії, Адоніса — у Фінікії тощо.

Коли виникло християнство, йому теж треба було встановити день народження Христа. Не довго думаючи, воно вибрало також зимове сонцестояння, і 334 року було остаточно вирішено відзначати різдво Христове 25 грудня. І це було зроблено на зло попередній релігії, бо саме цього дня до християнства відзначали день народження перенесеного бога Мітри. Щоб задушити його, примусили забути віруючих про якогось там Мітри, в церковний календар записали саме цей день.

На Русі різдво встановили в X столітті, тоді, коли київським князем Володимиром було запроваджено християнство. Але різдво не стало новинкою в цей зимовий день. Справа в тому, що наші предки — слов'яни теж відзнача-

ли свято зимового сонцестояння як день «воскресіння» Сонця після зимової сплячки.

На прикладі навіть цього одного християнського свята можна зробити висновок, що й інші свята, призначені на честь Христа, такі, як хрещення, преображення, вхід Христа в Єрусалим, верба неділя та інші, по суті являють собою суміш стародавніх обрядів і культів з новою релігією — християнською, яка свята, пов'язані з змінами пір року, злила з моментами неіснуючого Ісуса Христа.

І КІЩО в докласовому суспільстві ці свята відігравали негативну роль, заважаючи в боротьбі із силами природи, то в класовому суспільстві вони перетворилися в засіб духовного гноблення, підкреслюючи безсилля і нікчемність людини перед богом, перед експлуататорами.

В умовах нашої країни, де немає експлуатації людини людиною, в дні релігійних свят служители культу активізують проповіді і молитви, в яких віруючим малюють спотворену картину світу, підкреслюють нікчемність земного життя. Це заважає віруючим повністю віддатися трудовій і громадській діяльності, включитися у всенародну справу будівництва кращого життя на землі.

П. РЯБОЙ,
лектор товариства «Знання».

ЖЕРЕБ КИНУТО

Вчора в Спорткомітеті УРСР відбулося жеребкування фінальних поєдинків других республіканських молодіжних ігор. Суддівська колегія змагань разом з федераціями баскетболу, волейболу, шахів, водного поло й гандболу провела його за результатами минулорічних першостей і чемпіонатів СРСР та УРСР. Із зазначених видів визначено чотири підгрупи.

Юні баскетболісти зустрінуться у лютому в Одесі. Склади підгруп такі: перша — команди областей Львівської, Запорізької, Чернігівської та перша команда м. Києва; друга — Харківської, Ворошиловградської та Кримської областей; третя — Донецької, Рівненської областей та друга команда м. Києва; четверта — Миколаївської, Одеської та Дніпропетровської областей.

На волейбольних майданчиках у Вінниці зустрінуться команди Дніпропетровської, Херсонської областей та перша й друга команди м. Києва — перша підгрупа; Харківської, Вінницької, Чернігівської областей — друга підгрупа; Ворошиловградської, Львівської та Запорізької областей — третя підгрупа; Одеської, Донецької, Кримської та Полтавської областей — четверта підгрупа.

У турнірі гандболістів візьмуть участь 12 команд. Кор. ПАТАУ.

◆ Иде обласний огляд колективів фізкультури по впровадженню комплексу ГПО

КУБОК „МОЛОДОГО КОМУНАРА“

ЛЮДНО НА СТАДІОНІ

Усе починається з першого дня нового навчального року. На майданчик оновленого спортивного комплексу виходять юнаки і дівчата, які під час канікул самостійно підвищували свою майстерність, «підтягували» до контрольного рівня нормативи ГПО. Керівник фізвиховання Олександр Михайлович Бричка наперед уже знає, що у його вихованців зросли результати із стрибків, підтягування на перекладині, що вони впевненіше долають кросову дистанцію. Першими стартують ті, кому було завдання на літо. І це не тому, що той чи інший учень дістав негативну оцінку з фізкультури. Вчитель знав, що через кілька місяців він прийматиме залік з фізичної та військово-технічної підготовки, тому радив потренуватися за спеціальною програмою. І ось у вересневі дні фіззори і групкомсорги збирають учнів на пробний старт. З новачками змагаються й минулорічні призери спартакіадних поєдинків. Юрій Грузин, наприклад, бере стометрівку за 12,9 секунди, гранату кидатиме за 45-метрову відмітку. Золотий норматив перекидає і Ольга Балабух. Такі фізкультурники виступають перед першотренуваними з показовими вправами, розповідають, як вони тренувалися, щоб скласти всі норми комплексу ГПО. Вони — перші помічники О. М. Брички.

Під час змагань з багатоборства ГПО відразу видно, хто може поповнити спортивні секції, щоб потім виступити на спартакіаді технікуму. От ми знову підготували 55 значківців, і вони майже всі продовжують тренуватися. Під керівництвом громадських інструкторів спорту Олександра Бондаренка, Григорія Яркової, Володимира Олежко та Олександра Тофтуля активізували роботу секції штангістів і тенісистів, волейболістів і футболістів. А сам Олександр Михайлович «звільнений» для легкоатлетів, велосипедистів, лижників, багатоборців ГПО. Все це дає нам змогу проводити спартакіаду з 12 видів спорту. В минулому навчальному році в ході таких поєдинків 87 юнаків і дівчат стали розрядниками. В районі представники нашого колективу фізкультури постійно попереду. В області серед призерів — команда борців вільного стилю.

У технікумі з усіх 297 членів товариства «Колос» немає жодного, який би стояв осторонь спортивно-масової роботи. Нам не потрібні «співчуваючі», всі у нас мають бути в діючих лавах. І тому щодня людно на стадіоні. У спортивному залі тренуються борці і гімнасти. Вийдуть на технікуміське подвір'я — там хлопці лаштують лижі, бо на черзі — похід вихідного дня. А потім знову старт багатоборців ГПО за графіком зимового сезону.

М. ПАНЧЕНКО, директор Компанієвського ветеринарного технікуму.

Лондон.

Вулиці і музеї

Англії кажуть про себе, що у них усе не так, як у людей. З цим не можна не погодитись. Європейцю з континенту в перші години і дні перебування в країні туманного Альбіону слід позводитися з максимальною обережністю. Інакше він може утворити, приміром, пробку (яких і без нього вистачає в Лондоні), панічно застрявши посеред вулиці — до лівостороннього руху не так просто призвичаїтись. Тонісінько так само, як чистокровним англієцям — консерваторам з голови до п'ят — перейти до користування метричною системою мір. Більшість із них, безжально плутаючи фунти і кілограми, вперто залишаються на традиційних позиціях.

Безліч умовностей заважають англієцям жити. Але спробуй натягнути їм про це. Істинні громадяни своєї країни, вони бачать у них лише достоїнства, відмова від яких прирівнювалася б щонайменше до злочину. Лише недавно парламент скасував закон, датований уже всіма забутими потойбічними роками, за яким тих, хто передбачає погоду, слід четвертувати. Аж тепер біди метеорологи Англії можуть як слід виспатись...

Дивного й цікавого в країні чимало. Іноді турист цілий день ходить з відкритим ротом. Йому показують, розповідають, знову показують... Кількох століть, які Великобританія одноосібно владарювала над морем і сушею, виявилось цілком досить, щоб позвонити всім багатам світу до своїх герцогських і королівських палаців. Завдяки цьому стало можливим чи не всі лондонські музеї проштампувати номером 1, притуливши до багатьох ще й помпезну частку «най»: найбільший, найдорожчий, найбагатший. Та, вийшовши з останнього лондонського музею, ви здивовано засвідчите, що дізналися про інші країни значно більше, ніж про саму Англію!

У лондонському Тауері (в минулому — королівська в'язниця, де було страчено Марію Стюарт) серед колекції королівських коштовностей, які можна подивитися кожному, пройшовши при цьому детальний обшук одягненого в червоні романтичні шати охоронця, відсвічує всіма кольорами райдуги озальна брошка вагою в 109 каратів королеви Вікторії. Це — найдорожчий у світі легендарний діамант «Кох-і-Нур», славновісний місячний камінь. У часи давноминулі британські колонізатори змусили правителя Індійської провінції Пенджаб Ранджна Сінха передати діамант британській короні. Той, хто володіє ним, володітиме світом — на той час ця легенда дуже імпонувала королівству. Та, як сьогодні люблять не без серказму зазначати індійські журналісти, «Кох-і-Нур» не врятував Британської імперії від розпаду.

Уряд Індії поставив рішучу вимогу про повернення незаконно награваних багатств. «Кох-і-Нур» — це лише невеличка частинка вивезеного Англією в часи колоніалізму. У Британському музеї величезну площу відведено під експонати стародавньої єгипетської культури. Храми, сфінкси, саркофаги — мало не пів-Єгипту з усіма фараонами пере-

Микола Семенюк

КОРДОНИ ЛИШЕ НА КАРТАХ...

ночувало під кондиційне повітря тихого лондонського музею. Тут же, в одному із залів, Розеттський камінь — це з його допомогою Жан Шампольон розшифрував єгипетську писемність.

Англієцям люблять відвідувати власні музеї — у них добре розвинуте почуття національної гордості.

Національну гордість жителів туманного Альбіону мають охороняти й спадкоємці Шерлока Холмса, співробітники Скотленд-ярда. В центрі Лондона для них збудували височенний — скло та бетон — напівмарочс. Злочинність в Англії не зменшується. Лондонське метро давно завоювало собі недобру репутацію — в усьому відчувається відсутність асемогутнього детектива. Про це свідчать і листи, які ще й досі надходять на адресу: Лондон, Беккер-стріт, 120 (тут жив літературний герой Конан-Дойля).

Ось один із них, від вісімнадцятирічної дівчини: «Дорогий Шерлок Холмс! Два тижні тому зник мій брат. Поліція ніяк не може його розшукати. Допоможіть!»

У штат будівельної контори, яка нині функціонує на Беккер-стріт, 120, зараховано клерка, в обов'язки якого входить відповідати на подібні листи. Щось на зразок: «Дуже шкодую, але чутки про смерть Шерлока Холмса підтвердилися. Звертайтесь до нього немає рації».

Взагалі, при всій своїй хрестоматійній замкнутості і холодній суворості англієцям не проти у вільну хвилину пофілософствувати, поміркувати над життям. Увечері на вулицях Лондона часто можна побачити одиниць, над якими повисли фанерні таблички: кожен вимагає від життя і людей свого, кожен пропонує своє. Одні дівизи, написані на фанерних дощечках, закликають до справедливості, інші — проповідують смиренність. Проповідники йдуть поруч, не заважаючи одне одному і незважаючи одне на одного...

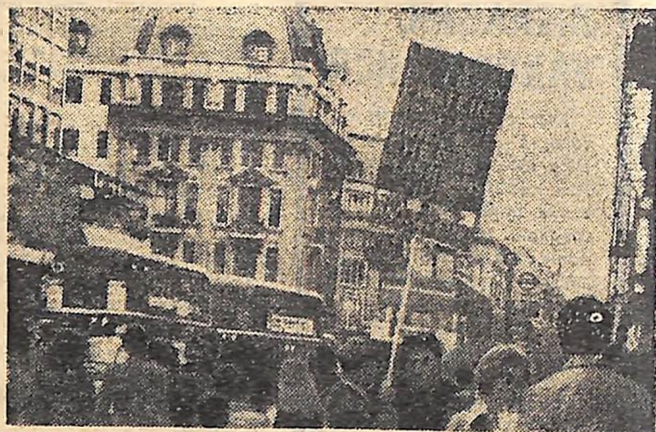
«Куточок промовця» в Гайд-парку служить трибуною багатьом, хто хоче звернутися «до народу». У кожного оратора своя манера переконання. Як допоміжні засоби вони використовують пісні, танці, пантоміму. Є серед промовців просто любителі поговорити. Часто ж у «Куточку промовця» виступають ті, кому не потрібні ні підтримка, ні співчуття. Такі промовці бувають похмурі й відчайдушно веселі. Але одним вони трохи схожі — говорять перед мовчазним натовпом, стримуючи свій паралізуючий відчай самотності...

Музей мадам Тюссо — один з найбільших музеїв світу, де «колекціонують» людей. Кожен матиме за велику честь, якщо його воскова фігура займе відповідний куточок у залах всевітньовідомого музею. Копії гарантують максимальну схожість з оригіналом. До найменших деталей. До найменшої вісіпки на обличчі. За невелику платню кожен з відвідувачів може по-панібратськи поплескати по плечу, скажімо, короля Генріха VIII чи вдова викласти здивованій родині фото, де я в тихій місціні сам на сам з Бріджіт Бардо. Королі, художники, спортсмени, президенти, актори по-волі проводжають вас поглядом. Агата Крісті і Касіус Клей, Пабло Пікассо і Ганс-Крістіан Андерсен, Джон Кеннеді і Пеле... Колекцію «зірок» виставлено без якогось особливого відбору. Головна умова для того, щоб стати експонатом музею мадам Тюссо, — бути знаменитим. Правда, одну «знаменитість» долетіло відсунути подалі в напівтемний кут, утиснувши в скляну вітрину. Цим якоюсь мірою вдалося зменшити кількість пльовків, які доводилося щовечора витирати з воскової фігури Адольфа Гітлера.

Своєрідність музейної колекції ставала причиною курйозних випадків. Розставлені поодинокі по всьому залу, фігури нічим не вирізнялися серед подібних до себе живих гомосап'єнів. Тому, штовхнувши когось ліктем, по інерції вігчливості гречно вибачалися, наприклад, перед Уїнстоном Черчиллем, воскова скульптура якого східно тобі посміхалася... Іншого разу, забачивши граціозний силует, підстроювався поруч з чисто туристською метою зафіксувати себе з безсмертним, на що силует перелякано глипав на тебе й поспішно забирався геть.

У таких ситуаціях, здавалось, що п'ягодини штеханни серед воскових спортсменів і президентів — і почнеш сумніватися, а чи не з воску твоє власне тіло...

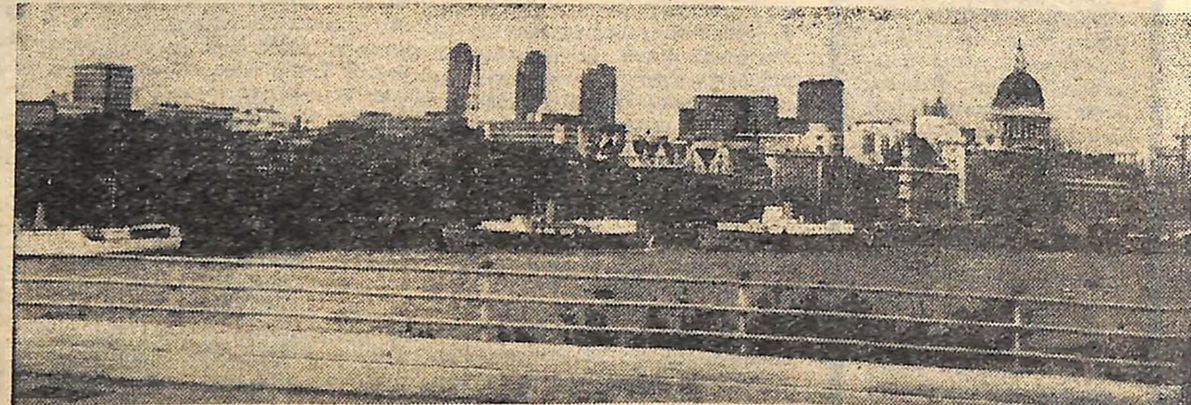
(Далі буде).

УВЕЧЕРІ НА ОКСФОРД-СТРІТ. ПАНОРАМА ЛОНДОНА.

Фото автора.

(Продовження. Поч. в газетах за 30 грудня 1976 р. та 4 січня 1977 р.).

Наша адреса і телефони

316050. ГСП, Кіровоград 50, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДОП КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ, г. Кіровоград. Газета публікується на українському мові.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Глібки, 2.

ПОГОДА

Вдень 6 січня по території області і місту Кіровограду передбачається мала хмарність, без опадів. Вітер північно-західний, 5-9 метрів на секунду. Температура повітря по області 8-13, по місту 10-12 градусів морозу.

За даними Українського бюро погоди 7-8 січня передбачається мінлива хмарність, місцями туман, наморозь. Вітер змішаний північний, 3-7 метрів на секунду. Температура повітря вночі 10-21, місцями 20-25, вдень 8-13 градусів морозу.

Редактор М. УСПАЛЕНКО.